

Arrest

nr. 105 090 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BAITAR loco advocaat C. VAN RISSEGHEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine en afkomstig uit Gurdjaani in de regio Kacheti.

Uw familie bezat 1 ha wijngaard.

B.M., de directeur van de markt van Gurdjaani, kocht naast jullie grond 4 ha maar palmde in de herfst van 2007 jullie 1 ha wijngaard ook in. B.M. had vrienden bij de overheid en in vergelijking met hem had u geen macht. B.M. had een valse eigendomsakte van de grond en bedreigde u indien u iets zou ondernemen.

U ondernam gerechtelijke stappen en kreeg uiteindelijk de 1 ha wijngaard terug.

B.M. vroeg u om uw grond aan hem te verkopen. U verkocht deze grond aan iemand anders waardoor B.M. nog razender op u was.

Tijdens de presidentsverkiezingen van 05/01/2008 steunde u Natelashvili, de kandidaat van de oppositiepartij Labour.

Tijdens de parlementsverkiezingen van 21/05/2008 steunde u Abashidse, de kandidaat van de Verenigde Oppositie. U was enkel actief op de dag van deze verkiezingen. U ronselde toen stemmen, sensibiliseerde mensen en bewaakte de kiesbureaus opdat er geen fraude zou worden gepleegd.

Op 25/01/2008 werd u thuis opgepakt door de politie. U had de dag voordien een lift gekregen van drie buurmannen en werd hierover ondervraagd. De politie zei dat jullie diefstallen hadden gepleegd (in de wagen werden gestolen goederen aangetroffen) en u werd zwaar mishandeld opdat u dit zou bekennen.

Na drie dagen aanhouding werd u voor de rechtbank gebracht. Uw vader betaalde een geldboete waarna u werd vrijgelaten. Eén van uw buurmannen kon de geldboete niet betalen en werd opgesloten in de gevangenis.

U werd ook constant gevisieerd door de wijkagent omwille van uw Armeense buurman.

De politie kwam u thuis regelmatig - zo'n 3 à 4 keer per maand - controleren. Ze voerden toen huiszoekingen uit en u werd heel vaak meegenomen naar het politiebureau waar u werd geslagen. U werd telkens in aanwezigheid van uw advocaat na enkele uren vrijgelaten.

Op 03/08/2009 had u na een dergelijke aanhouding medische verzorging nodig.

In 2010 kreeg uw moeder tijdens een dergelijke huiszoeking een hartinfarct.

Er is nu een strafzaak hangende tegen u waarvoor u een gevangenisstraf riskeert van 4 tot 7 jaar.

In september 2010 wou u uw land van herkomst ontvluchten maar werd u aangehouden op de luchthaven en ongeveer drie uur vastgehouden.

Tien dagen later ondernam u een nieuwe en deze keer succesvolle poging. U nam het vliegtuig naar Litouwen waar u op 12/09/2010 een asielaanvraag indiende. U werd er slecht behandeld door de autoriteiten en uw documenten werden vernietigd.

Na drie weken trok u naar Frankrijk waar u op 26/11/2010 asiel aanvroeg.

Hierna vroeg u nog op 22/12/2010 asiel aan in Duitsland en op 17/02/2011 in Zwitserland. U werd overeenkomstig de Dublin II-verordening overgedragen aan Litouwen.

U verbleef hierna nog in Belarus waarna u naar België kwam en erop 20/12/2011 uw asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en geboorteakte, de beslissing dd. 29/01/2008 van de regionale rechtbank in Gurdjaani, het beroep dd. 19.03.09 van B.M. tegen het vonnis dd. 03/10/2008 van de regionale rechtbank in Gurdjaani, een medisch attest dd. 09/08/2009, een gerechtelijke convocatie dd. 05/09/2009, de beslissing dd. 30/09/2009 van het hof van beroep te Tbilisi, de beslissing dd. 30/09/2011 van de Litouwse autoriteiten, eigen schriftelijke verklaringen dd. 27/01/2012, 2 brieven dd. 14/02/2012 en dd. 26/03/2012 van uw Belgische advocaat, 3 brieven dd. 27/07/2012 van uw advocaat in Georgië, drie antwoordbrieven dd. 27/07/2012 van de regionale rechtbank van Gurdjaani; van het parket van Gurdjaani; en van het ministerie van Binnenlandse Zaken, 2 attesten dd. 28/09/2012 en dd. 03/10/2012 over de medische toestand van uw vader, een attest dd. 08/10/2012 van het nationale registratiebureau in Georgië, een kopie van een koopakte van uw grond in 1995, en 3 landenrapporten over de situatie in Litouwen voor migranten en asielzoekers

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8 & 14 & 16 & 21) dat u niet weet wat de oorzaak van uw problemen in Georgië is.

Tot op de dag van vandaag heeft uw advocaat in Georgië niet kunnen achterhalen wat de oorzaak van uw problemen is.

Mogelijks werd u gevisieerd omdat u uw 1 ha wijngaard niet verkocht heeft aan B.M., de directeur van de markt van Gurdjaani.

Het feit dat u deelnam aan activiteiten van de oppositie kan ook een rol gespeeld hebben.

U werd verder gevisieerd door de wijkagent omwille van uw Armeense buurman.

U oppert ook dat u misschien zo werd gevisieerd omdat u in 2006 een relatie had met de dochter van een politiemann.

Er is nu een strafzaak hangende tegen u waarvoor u een gevangenisstraf riskeert van 4 tot 7 jaar.

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tijdens uw asielaanvraag in Litouwen, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland een vals verhaal vertelde (CGVS p. 5-6).

Uw verklaring hiervoor m.n. dat u toen geen bewijsmateriaal had om uw echte problemen te ondersteunen en het aldus geen zin had om de waarheid te vertellen, is geen aannemelijke verklaring voor uw leugenachtige verklaringen en het inroepen van een totaal verzonnen asielrelaas in het kader van uw asielaanvraag in deze landen.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Door het feit dat u tijdens uw asielaanvraag in Litouwen, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegde wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze aantast.

Meer nog, u stelt aanvankelijk (CGVS p. 10) dat toen u werd opgepakt door de grensbewakers in Litouwen ze uw documenten hebben afgepakt o.a. documenten betreffende de huiszoekingen die bij u werden verricht.

Bij latere bevraging stelt u (CGVS p. 18) dat toen er bij u huiszoekingen plaatsvonden u nooit enige documenten hieromtrent heeft ontvangen.

Eerder in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) vermeldde u nochtans dat u de originele huiszoekingsdocumenten heeft meegenomen bij het ontvluchten van Georgië, dat ze in beslag werden genomen door de Litouwse autoriteiten, en dat u tevergeefs probeerde deze terug te krijgen.

Bij confrontatie (CGVS p. 22) ontkent u in bovenvermelde vragenlijst dergelijke verklaringen te hebben afgelegd, hetgeen echter niet blijkt uit uw uitdrukkelijke bewoordingen in deze door u ingevulde vragenlijst.

U verklaart (CGVS p. 4-5, 14, 16) dat het feit dat u deelnam aan activiteiten van de oppositie ook een reden kan zijn waarom u gevisieerd werd door de Georgische autoriteiten.

Er moet echter worden vastgesteld dat u van deze mogelijke vervolgingsgrond geen melding maakte in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 22) dat men u deze vraag toen niet heeft gesteld.

Deze motivering is onafdoende.

Er mag immers verwacht worden dat indien u denkt dat u omwille van uw politieke activiteiten werd vervolgd in Georgië u hier spontaan melding van zou maken in deze bovenvermelde vragenlijst. Bovendien werd er u bij het invullen van deze vragenlijst weldegelijk gevraagd of u actief was in een organisatie (of vereniging, partij) en wat uw functie en activiteit hierbij was, waarop u ontkennend antwoordde.

Wat de problemen betreft die u zou gekend hebben met B.M., de directeur van de markt van Gurdjaani, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u niet kan rekenen op de bescherming van de bevoegde Georgische autoriteiten.

U omschrijft B.M. als een machtig man, met vele vrienden bij de politie, media en gemeente, tegen wie u niet op kan (CGVS p. 14-15).

Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat toen B.M. uw 1 ha wijngaard inpalmde u gerechtelijke stappen ondernam waarbij u zowel op lokaal niveau bij de rechtbank van Gurdjaani als op hoger niveau bij het Hof van Beroep te Tbilisi in het gelijk werd gesteld.

Dat blijkt ook uit de documenten die u hieromtrent voorlegt; m.n. de beslissing dd. 30/09/2009 van het hof van beroep te Tbilisi dat het vonnis dd. 03/10/2008 (waarin werd geoordeeld dat de landbouwgrond eigendom is van uw vader) van de regionale rechtbank in Gurdjaani bevestigt en het hiertegen ingestelde beroep van B.M. verwerpt.

Dergelijke handelswijze van de gerechtelijke autoriteiten toont absoluut niet aan dat de overheid in uw land van herkomst onwillig is om u bescherming te verlenen, integendeel. Uw bewering over de machtspositie van B.M. komt hierdoor dan ook op losse schroeven te staan.

Wat betreft de problemen die u kende toen u een lift kreeg van uw buurmannen waarna de politie in hun wagen gestolen goederen vond, verklaart u (CGVS p. 8) dat u op 25/01/2008 thuis werd opgepakt en na drie dagen aanhouding voor de rechtbank werd gebracht. U kreeg een geldboete waarna u werd vrijgelaten.

Deze elementen worden bevestigd door het door u neergelegde document m.n. de beslissing dd. 29/01/2008 van de regionale rechtbank in Gurdjaani waarin een borgsom van 5.000 Lari voor u werd vastgelegd.

U bleef na deze arrestatie en veroordeling nog meer dan twee jaar in Georgië zodat moet worden opgemerkt dat deze voorvallen toen geen reden vormden opdat u uw land van herkomst zou verlaten om internationale bescherming te zoeken.

Wat uw beweringen betreft dat er nu een strafzaak hangende is tegen u waarvoor u een gevangenisstraf riskeert van 4 tot 7 jaar, verklaart u (CGVS p. 21) dat deze zaak opgestart werd op 03/08/2009 en dat u niet weet waarvan u wordt beschuldigd.

Eerder tijdens uw gehoor stelde u echter (CGVS p. 8) dat deze zaak werd opgestart in januari – februari 2008 en dat u wordt beschuldigd van diefstal. U verklaart verder (CGVS p. 11 & 17) dat u na uw

driedaagse aanhouding in januari 2008 door een rechtbank tot een geldboete werd veroordeeld waarna u voorwaardelijk werd vrijgelaten.

Bij latere bevraging stelt u uitdrukkelijk (CGVS p. 21) dat u na het betalen van de geldboete zonder voorwaarden werd vrijgelaten.

Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede, dat u over essentiële elementen van uw asielrelaas met een enorme impact op uw leven, dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Wat uw problemen betreft omwille van uw Armeense buurman verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 13 & 18) dat de wijkagent u verbood om contact te hebben met hem.

Bij verdere bevraging stelt u (CGVS p. 20) dat de wijkagent wou dat u zijn informant werd, dat hij wilde weten hoe uw buurman leefde en zijn geld verdiende.

U werd erop gewezen dat deze verklaringen niet te rijmen vallen met elkaar, m.n. dat u enerzijds geen contact mocht hebben met uw buurman maar dat u anderzijds als informant van de wijkagent gegevens over uw buurman diende in te zamelen.

Bij confrontatie stelt u louter dat de wijkagent uw buurman via u wou intimideren, hetgeen echter geen weerlegging is van deze tegenstrijdigheid.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat u op legale wijze, mits gebruik van uw internationaal paspoort, via de luchthaven van Tbilisi uw land heeft verlaten (CGVS p. 19).

De vaststelling dat u zonder problemen via een officiële grensovergang gebruik makend van uw eigen paspoort uw land heeft verlaten, ondermijnt bijgevolg uw bewering als zou u geviséerd worden door de Georgische autoriteiten.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart, geboorteakte, de koopakte van uw grond in 1995 en het attest dd. 08/10/2012 van het nationale registratiebureau dat uw landbouwgrond in Gurdjaani sinds 14/12/2009 toebehoort aan B.T., bevatten louter gegevens over uw identiteit en de aankoop en verkoop van eigendom, hetgeen niet wordt betwist.

De convocatie dd. 05/09/2009 vermeldt niet in welke hoedanigheid u toen werd opgeroepen (CGVS p. 9) en staft dus uw beweringen hieromtrent niet.

Het is bovendien merkwaardig, en komt uw geloofwaardigheid verder niet ten goede, dat u stelt dat u met deze convocatie werd opgeroepen door de politie terwijl uit dit document blijkt dat u toen door de rechtbank van Gurdjaani werd opgeroepen.

De beslissing dd. 30/09/2011 van de Litouwse asielinstanties levert geen informatie over uw problemen in Georgië aangezien u verklaart (zie boven) dat u er een vals verhaal heeft verteld.

Uw eigen schriftelijke verklaringen dd. 27/01/2012 kunnen bezwaarlijk als objectieve informatie worden weerhouden.

Aan de drie brieven dd. 27/07/2012 van uw advocaat in Georgië kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aangezien deze uitgaan van een partij die ervoor wordt betaald uw belangen te behartigen.

De antwoordbrief dd. 27/07/2012 van de regionale rechtbank van Gurdjaani vermeldt dat de documenten betreffende de bij u uitgevoerde huiszoeken niet werden bewaard.

De antwoordbrief dd. 27/07/2012 van het parket van Gurdjaani vermeldt dat u bij bevel van 27/12/2008 werd aangehouden en dat u niet wordt gezocht.

De antwoordbrief dd. 27/07/2012 van het ministerie van Binnenlandse Zaken vermeldt dat het onderzoek tegen u wordt verder gezet, dat er bij de huiszoeken kopieën van documenten aan u werden gegeven, en dat er in het belang van het onderzoek geen andere kopieën kunnen worden gegeven.

Het betreft hier faxen van deze documenten waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten op ernstige wijze beperkt en kunnen ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

In de brief dd. 14/02/2012 van uw Belgische advocaat wordt gevraagd dat België en niet Litouwen uw asielaanvraag zou behandelen.

In de brief dd. 26/03/2012 van uw Belgische advocaat wordt gevraagd om voor u een psychiater toe te wijzen.

Het aanstellen van een psychiater voor u is echter geen taak van het Commissaris-generaal. Dit attest toont ook niet aan dat u daadwerkelijk psychische problemen ondervindt noch of uw cognitief geheugen zou zijn aangetast.

De 3 landenrapporten over de situatie in Litouwen voor migranten en asielzoekers leveren geen informatie over de problemen die u in Georgië zou hebben gekend.

De 2 attesten dd. 28/09/2012 en dd. 03/10/2012 over de medische toestand van uw vader bevatten geen gegevens die worden betwist.

Het medisch attest dd. 09/08/2009 vermeldt dat u op 03/08/2009 werd verzorgd in het hospitaal maar maakt geen melding van de oorzaak van uw verwondingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 januari 2013 (zie p. 6) een schending aan van "het beginsel Van goed bestuur" (sic), van de "wetschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen van 1991". Hij roept tevens een "duidelijke beoordelingsfout" en van "de geschillen van volle rechtspraak van de Raad van de resulterend Geschillen van artikel 39/2 § 1 van de wet van 15/12/1980 die het mogelijk maakt om een betwistbare beslissing van het Algemeene Commissariaat te herzien" (sic).

Hij vat de motivering van de bestreden beslissing samen.

Verzoeker verklaart dat hij een eerste keer heeft geprobeerd te vluchten en dat hij heeft (zie p. 7) "ontdekt dat zijn naam op de lijsten van de luchthaven door de eerste veroordeling aan een straf van boete met opschortingen werd vermeld" (sic). Volgens hem is het mogelijk "dat het strafregister werd bijgewerkt aangezien de boete twee jaar voor werd betaald wat de jonge mens heeft toegelaten om het land te verlaten" (sic).

Hij stelt dat hij zijn documenten in Litouwen heeft afgegeven en dat hij daar slecht werd behandeld.

Hij vindt het (zie p. 7) "jammer dat hij een andere geschiedenis heeft uitgevonden door zijn kans in Zwitserland en in Frankrijk te proberen na gebeurtenissen geleefd te hebben die in het land angst aanjagen, waar hij het asiel ab initio verzocht" (sic).

Hij wijst erop dat hij "nooit een advocaat in verband met deze verschillende procedure heeft ontmoet" (sic), terwijl "de advocaat laat de gevluchte kandidaat toe om zich gerust te stellen, om te begrijpen dat hij zich moet uitspreken en oprecht zijn echte geschiedenis uiteenzetten, proberen om het te bewijzen met documenten overtuigen" (sic).

Volgens verzoeker (zie p. 8) "was het nodig om de vraag met de hele aandacht te behandelen die zij en met name verdiende om te houden rekening door het feit dat de eiser het asiel in Litouwen had gevraagd, dat hij er onmenselijke behandelingen had ondergaan en die, dat zijn vraag niet werd ontvangen beschadigen en dat hij documenten in verband met deze vraag had afgegeven" (sic).

Hij hekelt het feit dat "(zie p. 8) het geheel deze documenten wordt zonder enige analyse verworpen, terwijl deze elementen vast en zeker een begin van bewijs zijn" (sic).

Verzoeker herneemt kort zijn asielrelaas en stelt dat (zie p. 9) "alle actieve NGO's inzake eerbiedigingen van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden bevestigen dat dit soort praktijk in Georgië bestaat, dat de rechters vaak, evenals de politieagenten worden omgekocht" (sic).

Hij besluit dat zijn relaas "zeker geloofwaardig (is) in zijn context". Hij wijst erop (zie p. 9) "dat hij geen processen rechtvaardig heeft gehad en dat hij de gevangenis slechts had vermeden omdat zijn vader een zeer grote boete en niet had betaald omdat hij zijn onschuld had kunnen bewijzen, in verband met een ernstige procedure" (sic).

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen bewijs van zijn problemen heeft bijgebracht, antwoordt verzoeker dat (zie p. 9) "het C.G.V.S. geen uitsluitel (geeft) over welk type van documenten verzoekster had kunnen neerleggen ten bewijze van de situatie" (sic).

Volgens verzoeker (zie p. 9) "ziet men slecht welke documenten zou de eiser objectief onder deze omstandigheden kunnen verkrijgen" (sic) omdat een willekeurige arrestatie gebeurt zonder afgifte van documenten, evenals een invrijheidsstelling door een corrupte ambtenaar.

Hij stelt dat politieagenten die gevangenen folteren (zie p. 10) "doen niet een meer reclame voor hun O manoeuvres, zodat de eiser objectief geen enkel middel heeft om een document te overleggen dat deze feiten bevestigt" (sic).

Verzoeker stelt dat men rekening moet houden (zie p. 10) *“met de materiële mogelijkheden om een bewijs in een nauwkeurige plaatselijke context te verkrijgen en de individuele voorwaarden voor leven en de persoonlijke capaciteiten van de vluchteling om zich een bewijs van zijn verhaal te verschaffen” (sic).*

Volgens verzoeker (zie p. 10) *“blijft het CGVS zwijgzaam over de Georgische context, over de lokale problemen in het algemeen” en “blijft de situatie in de Kaukasus bijzonder gespannen”.*

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een artikel van FIDH van 20 juni 2012, een rapport van 15 oktober 2007 van FIDH, een artikel van Le Monde van 14 februari 2011 en een artikel van 20 september 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is gesteld en de inhoud gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten, quasi onverstaanbaar is.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

De Raad komt tot het besluit dat er aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 27 september 2012 op het Commissariaat-generaal omtrent zijn asielaanvraag in Litouwen, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland een vals relaas vertelde (zie het verhoorverslag, p 5 - 6). Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij aan de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, een waarheidsgetrouw relaas vertelt.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan: *"jammer dat hij een andere geschiedenis heeft uitgevonden door zijn kans in Zwitserland en in Frankrijk te proberen na gebeurtenissen geleefd te hebben die in het land angst aanjagen, waar hij het asiel ab initio verzocht"* (sic). Hij wijst erop dat hij *"nooit een advocaat in verband met deze verschillende procedure heeft ontmoet"* (sic), terwijl *"de advocaat laat de gevluchte kandidaat toe om zich gerust te stellen, om te begrijpen dat hij zich moet uitspreken en oprecht zijn echte geschiedenis uiteenzetten, proberen om het te bewijzen met documenten overtuigen"* (sic).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers verklaringen dat hij *"nooit een advocaat in verband met deze verschillende procedure heeft ontmoet"* (sic) en dat hij slecht behandeld werd in Litouwen, ontslaan hem geenszins van deze medewerkingsplicht, temeer gezien de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de asielautoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en verzoekers beweringen vormen geen reden om in Litouwen, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland onjuiste informatie omtrent zijn relaas te hebben opgegeven.

Bovendien staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de eventuele traumatische ervaringen, bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Zijn eerder afgelegde valse verklaringen hypothekeren ernstig zijn algehele geloofwaardigheid.

Verder stelt de Raad een tegenstrijdigheid vast aangaande verzoekers asielaanvraag in Litouwen. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat zijn documenten onder andere betreffende de huiszoekingen die bij hem werden verricht, afgenomen werden door de grensbewakers in Litouwen (zie het gehoorverslag, p. 10), terwijl hij later verklaarde dat hij bij de huiszoekingen nooit documenten hieromtrent had ontvangen (zie p. 18).

In de "vragenlijst" (zie p. 3) vermeldde verzoeker dan weer dat hij de originele huiszoekingsdocumenten meegenomen had toen hij Georgië ontvluchtte, dat ze in beslag werden genomen door de Litouwse autoriteiten en dat hij tevergeefs probeerde deze terug te krijgen.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker in Litouwen *"documenten in verband met deze vraag had afgegeven"* (sic) en stelt dat *"het geheel deze documenten wordt zonder enige analyse verworpen, terwijl deze elementen vast en zeker een begin van bewijs zijn"* (sic), wijst de Raad erop dat de verklaringen van verzoeker omtrent het al dan niet ontvangen -en later verloren gaan- van documenten met betrekking tot de huiszoekingen, niet eensluidend waren en dat verzoeker in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die deze incoherentie in een ander daglicht plaatsen.

De Raad hecht ook geen geloof aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omwille van zijn deelname aan activiteiten van de oppositie (zie het verhoorverslag, p. 4-5, 14, 16), gezien verzoeker van deze vervolgingsgrond geen melding maakte in de "vragenlijst".

Van verzoeker mag immers worden verwacht worden dat hij van deze problemen melding zou maken in de bovenvermelde vragenlijst, temeer gezien hem bij het invullen van deze vragenlijst (zie p. 3) uitdrukkelijk gevraagd werd of hij actief was in een organisatie (of vereniging, partij) en wat zijn functie en activiteit hierbij was, waarop hij ontkennend antwoordde.

Wat verzoekers voorgehouden problemen betreft met B.M., de directeur van de markt van Gurdjaani, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst, gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij eerder gerechtelijke stappen ondernam toen voormelde B.M. zijn wijngaard inpalmde, waarbij hij zowel op lokaal niveau bij de rechtbank van Gurdjaani, als bij het Hof van beroep te Tbilisi, in het gelijk werd gesteld.

Dat blijkt ook uit de documenten die verzoeker hieromtrent voorlegt, zijnde het arrest van 30 september 2009 van het Hof van beroep te Tbilisi dat het vonnis van 3 oktober 2008 -waarin werd geoordeeld dat

de landbouwgrond eigendom is van zijn vader- bevestigt en het hiertegen ingestelde beroep van B.M. Kviralashvili verwerpt.

Hieruit volgt dat niet kan besloten worden dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om hem bescherming te verlenen, wat ook inhoudt dat de bewering van verzoeker over de machtspositie van B.M., ongeloofwaardig is.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden problemen naar aanleiding van de lift toen de politie in de wagen van zijn burens gestolen goederen vond, stelt de Raad vast dat verzoeker na de arrestatie op 25 januari 2008 en veroordeling op 29 januari 2008, nog meer dan twee jaar in zijn land van herkomst bleef wonen wat tot de vaststelling leidt dat verzoeker geen internationale bescherming nodig vond.

Betreffende de tegen hem hangende strafzaak met risico op een gevangenisstraf van vier tot zeven jaar, stelt de Raad meerdere tegenstrijdigheden vast in verzoekers verklaringen.

Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat deze zaak opgestart werd op 3 augustus 2009 en dat hij niet weet waarvan hij wordt beschuldigd (zie het verhoorverslag, p. 21), terwijl hij anderzijds verklaarde dat deze zaak werd opgestart in januari-februari 2008 en dat hij wordt beschuldigd van diefstal (zie het verhoorverslag, p. 8).

Verder verklaarde verzoeker enerzijds dat hij na zijn driedaagse aanhouding in januari 2008 door een rechtbank tot een geldboete werd veroordeeld waarna hij voorwaardelijk werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 11, 17), terwijl hij anderzijds verklaarde dat hij na het betalen van de geldboete, zonder voorwaarden werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 21).

Ook met betrekking tot zijn problemen omwille van zijn Armeense buurman, legde verzoeker incoherente verklaringen af.

Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat de wijkagent hem verbood om met zijn buur contact te hebben (zie het verhoorverslag, p. 13, 18), terwijl hij later dan weer verklaarde dat de wijkagent wou dat hij hem informeerde hoe zijn buurman leefde en zijn brood verdiende (zie het verhoorverslag, p. 20).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovenstaande tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het verhoorverslag en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker op legale wijze, in bezit van zijn internationaal paspoort, via de luchthaven van Tbilisi zijn land heeft verlaten (zie het verhoorverslag, p. 19), wat de ernst van zijn voorgehouden vrees voor de autoriteiten van zijn land van herkomst, tegenspreekt.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij een eerste keer heeft geprobeerd te vluchten en dat hij heeft *“ontdekt dat zijn naam op de lijsten van de luchthaven door de eerste veroordeling aan een straf van boete met opschortingen werd vermeld”* (sic). Volgens hem is het mogelijk *“dat het strafregister werd bijgewerkt aangezien de boete twee jaar voor werd betaald wat de jonge mens heeft toegelaten om het land te verlaten”* (sic).

Deze uitleg van verzoeker heeft slechts de waarde van een blote bewering, die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker blijkbaar zonder problemen via een officiële grensovergang gebruik makend van zijn eigen paspoort zijn land heeft verlaten, wat zijn verklaring dat hij gevisieerd wordt door zijn autoriteiten op de helling zet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat *“alle actieve NGO's inzake eerbiedigingen van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden bevestigen dat dit soort praktijk in Georgië bestaat, dat de rechters vaak, evenals de politieagenten worden omgekocht”* (sic), waardoor hij zijn relaas *“zeker geloofwaardig in zijn context”* acht, en stelt dat *“de situatie in de Kaukasus bijzonder gespannen”* blijft.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift informatie aangaande mensenrechtenschendingen in Georgië, namelijk een artikel van 20 juni 2012 van FIDH, een rapport van 15 oktober 2007 van FIDH, een artikel van Le Monde van 14 februari 2011 en een artikel van 20 september 2012.

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, echter niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aan het asielrelaas van verzoeker wordt geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen dit besluit niet wijzigen.

De identiteitskaart, geboorteakte, de koopakte van de grond in 1995 en het attest van 8 oktober 2012 van het nationale registratiebureau dat de landbouwgrond in Gurdjaani sinds december 2009 toebehoort aan B.T., bevatten louter gegevens over de identiteit en de aankoop en verkoop van eigendom, hetgeen niet wordt betwist.

De convocatie van 5 september 2009 vermeldt niet in welke hoedanigheid verzoeker toen werd opgeroepen en staat dus zijn beweringen hieromtrent niet.

Het is bovendien merkwaardig, en komt zijn geloofwaardigheid verder niet ten goede, dat verzoeker stelt dat hij met deze convocatie werd opgeroepen door de politie terwijl uit dit document blijkt dat hij toen door de rechtbank van Gurdjaani werd opgeroepen.

De beslissing van 30 september 2011 van de Litouwse asielinstanties levert geen informatie over de problemen van verzoeker in Georgië aangezien hij eerder verklaarde dat hij er een vals verhaal heeft verteld.

Verzoekers eigen schriftelijke verklaringen van 27 januari 2012 kunnen bezwaarlijk als objectieve informatie worden weerhouden.

Aan de drie brieven van 27 juli 2012 van de advocaat van verzoeker in Georgië kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aangezien deze uitgaan van een partij die ervoor wordt betaald zijn belangen te behartigen.

De antwoordbrief van 27 juli 2012 van de regionale rechtbank van Gurdjaani vermeldt dat de documenten betreffende de gevoerde huiszoeken niet werden bewaard.

De antwoordbrief van 27 juli 2012 van het parket van Gurdjaani vermeldt dat verzoeker bij bevel van 27 december 2008 werd aangehouden en niet wordt gezocht.

De antwoordbrief van 27 juli 2012 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken vermeldt dat het onderzoek tegen verzoeker wordt verder gezet, dat er bij de huiszoeken kopieën van documenten werden overhandigd, en dat er in het belang van het onderzoek geen andere kopieën kunnen worden gegeven. Het betreft hier faxen van deze documenten waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht.

In de brief van 14 februari 2012 van een Belgische advocaat wordt gevraagd dat België en niet Litouwen verzoekers asielaanvraag zou behandelen.

In de brief van 26 maart 2012 van een Belgische advocaat wordt gevraagd om voor verzoeker een psychiater toe te wijzen. De commissaris-generaal kan evenwel niet verplicht worden een psychiater aan te stellen. Dit attest toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk psychische problemen ondervindt noch dat zijn cognitief geheugen zou zijn aangetast.

De drie landenrapporten over de situatie in Litouwen voor migranten en asielzoekers leveren geen informatie over de problemen die verzoeker in Georgië zou hebben gekend.

De attesten van 28 september en 3 oktober 2012 over de medische toestand van verzoekers vader bevatten geen gegevens die worden betwist.

Het medisch attest van 9 augustus 2009 vermeldt dat verzoeker op 3 augustus 2009 werd verzorgd in het hospitaal maar maakt geen melding van de oorzaak van de verwondingen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Zijn bewering dat “*de situatie in de Kaukasus bijzonder gespannen*” blijft en de voorgelegde informatie -een artikel van 20 juni 2012 van FIDH, een rapport van 15 oktober 2007 van FIDH, een artikel van Le Monde van 14 februari 2011 en een artikel van 20 september 2012-, tonen niet aan dat er in zijn land van herkomst voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE